BESCHIKKING VAN DE PRESIDENT VAN DE VIERDE KAMER VAN HET HOF
16 maart 1988 *

In zaak 44/88 R,

H. de Compte, ambtenaar van het Europees Parlement, vertegenwoordigd door E. Lebrun, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij T. Biever, advocaat aldaar, 83, boulevard Grande-Duchesse Charlotte,

verzoeker,

tegen

Europees Parlement, vertegenwoordigd door F. Pasetti Bombardella, rechtsgeleerd adviseur, en P. Kyst, lid van zijn juridische dienst, als gemachtigden, bijgestaan door M. Waelbroeck, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij het secretariaat-generaal van het Europees Parlement, Kirchberg,

verweerder,

betreffende een verzoek om opschorting van de tenuitvoerlegging, tot na het arrest in de hoofdzaak, van het besluit van 18 januari 1988, waarbij de voorzitter van het Europees Parlement verzoeker bij wege van tuchtmaatregel heeft teruggezet van rang A 3 naar rang A 7, zesde salaristrap,

geeft

DE PRESIDENT VAN DE VIERDE KAMER,

uitspraak doende krachtens de artikelen 9, paragraaf 4, en 96 van het Reglement voor de procesvoering,

de navolgende

* Procestaal: Frans.

Beschikking

1 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Hof op 10 februari 1988, heeft H. de Compte, ambtenaar van het Europees Parlement, een beroep in kort geding ingesteld tegen het besluit van 18 januari 1988, waarbij de voorzitter van het Europees Parlement hem op eenparig advies van de tuchtraad bij wege van tuchtmaatregel heeft teruggezet van rang A 3, achtste salaristrap, naar rang A 7, zesde salaristrap. Tegen de Compte zijn de volgende grieven aangevoerd:

— misbruik van bevoegdheid als rekenplichtige van het Parlement en niet-nakoming van de verplichting om te zorgen voor een goed financieel beheer;

— opening op 21 juli 1981 van een rekening bij de Midland Bank te Londen met een bedrag van 400 000 UKL, dat rente kweekt op de voet van 16% per jaar, waarbij komt, dat dit bedrag zonder reden gedurende dertien maanden is blijven staan en dat van die verrichting geen spoor is terug te vinden in de boeken van het Europees Parlement, hetgeen in strijd is met artikel 63 van het Financieel reglement en met de artikelen 50 en 51 van de uitvoeringsvoorschriften daarvan;

— niet-nakoming van de verplichting om de betalingskredieten volgens de regels te beheren (artikelen 20, tweede alinea, 63, 64, tweede alinea, en 70, lid 1, derde alinea, van het Financieel reglement);

— niet-nakoming van de verplichting om de uitgaven slechts te verrichten na overlegging van deugdelijke bewijsstukken en om deze stukken te bewaren.

2 Blijkens het dossier liet de voorzitter van het Europees Parlement de Compte op 14 januari 1983 weten, dat bepaalde feiten aan het licht waren getreden, die aanleiding konden zijn om tegen hem een tuchtprocedure in te leiden.

3 Op 28 januari 1983 werd betrokkene overeenkomstig artikel 87 Ambtenarenstatuut (hierna: het Statuut) eerst gehoord door de directeur-generaal Administratie, personeel en financiën van het Europees Parlement.

4 Op 13 april 1983 legde de voorzitter van het Parlement overeenkomstig artikel 87, tweede alinea, van het Statuut aan de voorzitter van de tuchtraad een rapport voor betreffende de grieven tegen de Compte.

5 De tuchtraad kwam verschillende keren bijeen tussen 2 juni 1983 en 10 februari 1984. Op laatstgenoemde datum stelde hij met drie tegen twee stemmen voor, de Compte bij wege van tuchtmaatregel een berisping te geven. De twee leden van de tuchtraad die tegen deze maatregel waren, verklaarden zich voor vrijspraak van de beschuldigde ambtenaar.

6 Overeenkomstig artikel 7, derde alinea, van bijlage IX bij het Statuut werd de Compte op 8 maart 1984 gehoord door de voorzitter van het Europees Parlement in zijn hoedanigheid van tot aanstelling bevoegd gezag.

7 Op 16 maart 1984 besloot de voorzitter van het Europees Parlement, de Compte tuchtrechtelijk te ontslaan zonder vermindering of intrekking van het recht op ouderdomspensioen.

8 Op 21 maart 1984 diende verzoeker krachtens artikel 90, lid 2, van het Statuut bij de voorzitter van het Parlement een klacht in tegen het besluit tot tuchtrechtelijk ontslag van 16 maart 1984. Deze klacht werd op 11 april 1984 aangevuld met een tweede klacht.

9 Op 10 april 1984 verleende het Europees Parlement de Compte met zeer grote meerderheid décharge voor het begrotingsjaar 1981.

10 Op 24 mei 1984 besloot de voorzitter van het Europees Parlement in antwoord op de bij hem ingediende klacht en de aanvullende klacht, het tuchtrechtelijk ontslag om te zetten in een andere sanctie, te weten terugzetting naar rang A 7, salaristrap 6. Ter motivering van dit besluit werd verwezen naar de gronden waarop de aanvankelijke sanctie — het tuchtrechtelijk ontslag — berustte.

11 Op 4 juni 1984 werd door de Compte tegelijkertijd:

— bij de voorzitter van het Europees Parlement een klacht ingediend, waarin hij stelde dat de enkele verwijzing naar het aanvankelijke besluit tot tuchtrechtelijk ontslag geen toereikende motivering vormde, nu het Europees Parlement de Compte inmiddels décharge had verleend voor het litigieuze begrotingsjaar en daarmee had erkend, dat zijn beheer als rekenplichtige correct was en geen aanleiding kon geven tot kritiek;

— bij het Hof beroep ten gronde ingesteld, strekkende tot nietigverklaring van voornoemd besluit tot terugzetting in rang van 24 mei 1984;

— een beroep in kort geding ingesteld, strekkende tot opschorting van de tenuitvoerlegging van dit besluit tot na de uitspraak van het Hof in de hoofdzaak.

12 Bij beschikking van 3 juli 1984 (zaak 141/84 R, Jurispr. 1984, blz. 2575) schortte de president van de Derde kamer van het Hof de tenuitvoerlegging van het besluit van 24 mei 1984 op tot na de uitspraak van het arrest in de hoofdzaak.

13 Bij besluit van 4 juli 1984 wees de voorzitter van het Europees Parlement de door verzoeker op 4 juni 1984 ingediende klacht af.

14 Bij arrest van 20 juni 1985 (zaak 141/84, Jurispr. 1985, blz. 1951) verklaarde het Hof het besluit van het tot aanstelling bevoegd gezag van 24 mei 1984 nietig op grond dat de procedure voor de tuchtraad was aangetast door een wezenlijk gebrek (de getuigen waren gehoord zonder dat verzoeker of zijn raadsman aanwezig waren).

15 Bij brief van 24 juli 1985 gaf de voorzitter van het Europees Parlement de Rekenkamer kennis van het verzoek van de commissie voor begrotingscontrole van het Parlement om een nieuw advies over de meest geschikte manier om het voor het begrotingsjaar 1982 in de kas van de leden vastgestelde tekort aan te zuiveren.

16 Op 7 november 1985 bracht de Rekenkamer haar advies uit. Daarin concludeerde zij, dat de rekenplichtige en de beheerder van gelden ter goede rekening overeenkomstig artikel 70 van het Financieel reglement verantwoordelijk zijn.

17 Bij besluit van 11 juli 1986 weigerde het Europees Parlement verzoeker voor het begrotingsjaar 1982 décharge te verlenen „voor het verschil van 4 136 125 BFR tussen de kas en de algemene boekhouding" en verzocht het zijn voorzitter de nodige maatregelen te treffen om dit probleem op te lossen.

18 Bij brief van 9 december 1986 deelde het tot aanstelling bevoegd gezag verzoeker mee, dat het van plan was de tuchtprocedure tegen hem te heropenen.

19 Op 24 juni 1987 werd deze zaak opnieuw voor de tuchtraad gebracht op grond van het rapport dat hem op 13 april 1983 was overgemaakt.

20 In zijn met redenen omkleed advies van 27 november 1987 gaf de tuchtraad, van oordeel dat sommige van de aan verzoeker verweten tekortkomingen gegrond waren, de voorzitter van het Europees Parlement met eenparigheid van stemmen in overweging, artikel 86, tweede alinea, sub e, van het Statuut (dit wil zeggen terugzetting in rang) toe te passen.

21 Bij besluit van 18 januari 1988, dat verzoeker bij brief van dezelfde datum is meegedeeld en per 1 februari 1988 moest ingaan, heeft de voorzitter van het Europees Parlement verzoeker van rang A 3, achtste salaristrap, teruggezet naar rang A 7, zesde salaristrap.

22 Op 10 februari 1988 heeft verzoeker, die eerst bij het tot aanstelling bevoegd gezag een klacht als bedoeld in artikel 90, lid 2, van het Statuut had ingediend, krachtens artikel 91, lid 4, van het Statuut een beroep ten gronde strekkende tot nietigverklaring van het reeds aangehaalde besluit van 18 januari 1988, alsmede het onderhavige beroep in kort geding strekkende tot opschorting van de tenuitvoerlegging van dit besluit tot na de uitspraak in de hoofdzaak, ingesteld.

23 Volgens verzoeker is in casu om dezelfde redenen als die welke in de beschikking van het Hof van 3 juli 1984 ter zake van de eerdere tuchtprocedure zijn aangehaald, voldaan aan de voor de opschorting van de tenuitvoerlegging van een besluit gestelde voorwaarde van de spoedeisendheid. De aanzienlijke en onmiddellijke salarisvermindering als gevolg van genoemd besluit zou verzoeker, gezien zijn financiële situatie, dwingen ten minste één van zijn drie appartementen onverwijld te verkopen, ten einde aan zijn betalingsverplichtingen te kunnen voldoen. Voor verweerder is de tenuitvoerlegging van het besluit evenwel niet spoedeisend. Het Parlement heeft na het genoemde arrest van 20 juni 1985 immers twee jaar kunnen wachten alvorens de tuchtprocedure in te stellen of opnieuw in te stellen, zodat het met de uitvoering van het bestreden besluit ook wel kan wachten tot na de uitspraak in de hoofdzaak. Ten slotte stelt verzoeker, dat de inkomstenvermindering als gevolg van de uitvoering van het bestreden besluit zijn recht van de verdediging in gevaar zou brengen, omdat hij dan niet meer over voldoende middelen zou beschikken om de kosten van zijn verweer te dekken.

24 Met betrekking tot het bestaan van middelen op grond waarvan de opschorting van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit aanvankelijk gerechtvaardigd voorkomt, wijst verzoeker op tal van feitelijke omstandigheden waaruit blijkt dat het debat alleszins serieus moet worden opgevat en dat zijn zienswijze door solide argumenten wordt gestaafd. Verzoeker verwijst daarbij onder meer naar:

— het feit dat de tuchtprocedure met onredelijke vertraging is ingeleid en gevoerd;

— de omstandigheid dat het Europees Parlement hem op 10 april 1984 op basis van het rapport van de commissie voor begrotingscontrole (rapport Saby) met zeer grote meerderheid décharge heeft verleend voor het begrotingsjaar 1981;

— de omstandigheid dat op zijn minst ernstig kan worden betwijfeld of de opgelegde straf in verhouding staat tot de bezwaren tegen verzoeker.

25 Wat de spoedeisendheid betreft, merkt het Europees Parlement op, dat, gelijk het Hof herhaaldelijk heeft beslist, zuiver geldelijke schade in beginsel niet als onherstelbaar of zelfs moeilijk te herstellen kan worden beschouwd, voor zover daar-

voor later financieel herstel zou kunnen worden geboden. Anders dan in het eerdere kort geding, heeft verzoeker niet doen blijken van bijzondere omstandigheden die een afwijking van die rechtspraak rechtvaardigen.

26 Met betrekking tot het argument dat er geen spoedeisendheid is in hoofde van verweerder, antwoordt het Europees Parlement, dat het niet gaat om de vraag of het Europees Parlement nog langer kan wachten, maar om de vraag of het verzoek om opschorting van de tenuitvoerlegging van het besluit voor verzoeker een spoedeisend karakter heeft, hetgeen deze hoegenaamd niet heeft aangetoond. De duur van de tuchtprocedure heeft verzoeker hoegenaamd niet geschaad, maar hem een financieel voordeel opgeleverd, daar zijn terugzetting in rang eerst zal ingaan op 1 februari 1988 en niet, zoals aanvankelijk was voorzien, op 15 juni 1984. De opschorting van de procedure zou het Europees Parlement echter wel schade berokkenen, daar verzoekers argumenten neerkomen op een automatische opschorting van elke disciplinaire sanctie met geldelijke gevolgen, wat het belang en de doeltreffendheid van de tuchtprocedure kan aantasten.

27 Wat betreft het bestaan van middelen op grond waarvan de opschorting van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit aanvankelijk gerechtvaardigd voorkomt, beperkt het Europees Parlement zich tot de navolgende opmerkingen:

— het bestreden besluit is niet te laat genomen;

— verzoeker kan zich niet beroepen op een déchargebesluit, daar de décharge hem uitdrukkelijk is geweigerd voor de tijdvakken met betrekking tot dewelke tuchtprocedures tegen hem lopen;

— het rapport Saby is noch door de commissie voor begrotingscontrole noch door de algemene vergadering goedgekeurd;

— gezien de complexiteit van het probleem en de ernst van de tegen verzoeker aangevoerde grieven, is de procedure binnen een redelijke termijn ingeleid;

— aan de procedure kleeft geen substantieel vormgebrek en de rechten van de verdediging zijn niet geschonden;

— misbruik van bevoegdheid is niet bewezen;

— de sanctie staat in verhouding tot de ernst van de grieven.

28 Volgens artikel 185 EEG-Verdrag heeft een bij het Hof van Justitie ingesteld beroep geen schorsende werking. Het Hof kan echter, indien het van oordeel is dat de omstandigheden zulks vereisen, opschorting van de uitvoering van het bestreden besluit gelasten. Het kan voorts alle andere noodzakelijke voorlopige maatregelen gelasten.

29 Ingevolge artikel 83, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet een verzoek strekkende tot opschorting van de tenuitvoerlegging en tot het verkrijgen van voorlopige maatregelen de omstandigheden vermelden waaruit blijkt van het spoedeisende karakter van het verzoek, alsmede de middelen op grond waarvan dergelijke maatregelen aanvankelijk gerechtvaardigd voorkomen.

30 Blijkens vaste rechtspraak van het Hof dient het in artikel 83, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering vereiste spoedeisende karakter van een verzoek om voorlopige maatregelen mede te worden onderzocht met inachtneming van de vraag of een voorlopige maatregel noodzakelijk is ten einde te voorkomen dat de partij die daarom verzoekt, ernstige en onherstelbare schade lijdt (zie bij voorbeeld de beschikking van 6 februari 1986, zaak 310/85 R, Deufil, Jurispr. 1986, blz. 537).

31 Gelijk het Hof herhaaldelijk heeft beslist (beschikking van 17 september 1974, zaak 62/74 R, Vellozzi, Jurispr. 1974, blz. 895; beschikking van 22 mei 1980, zaak 33/80 R, Albini, Jurispr. 1980, blz. 1671; beschikking van 3 juli 1984, zaak 141/84 R, de Compte, Jurispr. 1984, blz. 2575) kan zuiver geldelijke schade niet als onherstelbaar of zelfs moeilijk te herstellen worden beschouwd, voor zover daarvoor later financieel herstel kan worden geboden. Het staat evenwel aan de rechter in kort geding, de bijzondere omstandigheden van ieder afzonderlijk geval te onderzoeken. Daartoe dient hij de elementen te beoordelen aan de hand waarvan kan worden vastgesteld, of de onverwijlde tenuitvoerlegging van het besluit waarop het verzoek om opschorting betrekking heeft, aan de betrokkene onherstelbare schade zou veroorzaken, die niet kan worden goedgemaakt indien het besluit zou worden vernietigd, of die ondanks haar voorlopig karakter onevenredig is aan het belang van de betrokken instelling bij tenuitvoerlegging overeenkomstig artikel 185 EEG-Verdrag van haar besluiten, ook al zouden deze in rechte worden betwist (beschikking van 21 augustus 1980, zaak 174/80 R, Reichardt, Jurispr. 1980, blz. 2665).

32 Dat verzoeker in een eerder kort geding bij beschikking van 3 juli 1984 opschorting van de tenuitvoerlegging heeft verkregen, ontslaat hem niet van de verplichting te doen blijken van de elementen die voor een afwijking van het algemene beginsel van artikel 185 EEG-Verdrag zijn vereist, daar sedert deze beschikking meer dan drie jaar zijn verlopen en de omstandigheden, zowel feitelijk als rechtens, in beide zaken niet dezelfde zijn.

33 In het onderhavige geval heeft verzoeker tot staving van zijn verzoek in kort geding een ter terechtzitting door hem gewijzigde staat van zijn financiële verplichtingen overgelegd, waarin hij zijn onkosten opsomt doch een aantal posten niet verantwoordt.

34 Verzoeker heeft het Hof weliswaar een aantal certificaten overgelegd, waaruit blijkt dat hij bij de SA Caisse hypothécaire de Luxembourg een hypotheeklening heeft aangegaan waarop hij maandelijks 50 000 BFR moet terugbetalen, dat hij bij de Banque du crédit européen een lening heeft aangegaan waarop hij maandelijks 18 303 BFR terugbetaalt, en dat hij een salarisoverdracht van 26 473 BFR heeft verricht, doch hij heeft niet aangegeven wanneer en waarvoor die leningen zijn aangegaan. Ter terechtzitting in kort geding heeft de Compte een aantal stukken overgelegd betreffende verschillende uitgaven zoals huur, benzine en onderhoud van zijn auto, voeding en dergelijke.

35 Hoe zijn globale financiële situatie eruit ziet, heeft verzoeker nagenoeg in het ongewisse gelaten; hij heeft het Hof met name niet aangetoond, hoeveel zijn appartementen te Nice, te Cagnes-sur-Mer en te Conflans-Jarny waard zijn, noch hoeveel zij opbrengen, en hij beperkt zich tot enkele niet-bewezen algemeenheden.

36 Daar verzoeker het door artikel 83, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering geëiste spoedeisende karakter niet aannemelijk heeft weten te maken, behoeft niet te worden onderzocht of de gevraagde opschorting op grond van de aangevoerde middelen, zowel feitelijk als rechtens, aanvankelijk gerechtvaardigd voorkomt.

37 Mitsdien moet het verzoek in kort geding worden afgewezen.

DE PRESIDENT VAN DE VIERDE KAMER,

uitspraak doende bij voorraad,

gehoord de advocaat-generaal,

beschikt:

1) Het verzoek in kort geding wordt afgewezen.

2) De beslissing omtrent de kosten wordt aangehouden.

Luxemburg, 16 maart 1988.

De griffier
J.-G. Giraud

De president van de Vierde kamer
G. C. Rodríguez Iglesias